

væsen, og vi ønske, at disse Penge gives saa forstandigt og godt ud som muligt, men det forekommer os at være for meget, at vi i en uoverskuelig Fremtid skulle vedblive at ofre til disse Formaals Fremme saa meget, som vi nu ofre, nemlig henimod 20 Millioner om Aaret, eller saadant noget som fulde 25 pCt. af samtlige vore Statsudgifter. Det er vor Overbevisning, at Venstres Krav om Nedgang i Militærudgifterne meget vel kan ske Hyldest samtidig med, at der indføres en Hærordning, som sætter os i Stand til at løse de Opgaver, det i det hele er muligt for et Samfund som vort at tage op. Thi vi ere dog vel alle enige om, at vi ere ude af Stand til at føre Krig med en Stormagt. Vi ville derfor ikke opgive vort Arbejde paa at faa gennemført væsentlige Nedsættelser i vore Militærudgifter, og vi forbeholde os Ret til at modsætte os — ogsaa af finansielle Grunde — en kommende Hærordning, som den højtærede Konseilspræsident i sin Egenskab af Forsvarsminister i Løbet af faa Aar vil komme til at forelægge os, hvis denne Ordning er lige saa bekostelig som den nuværende. Det er dette, vi ikke paa nogen Maade ville binde os til: at vi ikke skulde have Lov til af finansielle Grunde at modsætte os en Hærordning, der var lige saa bekostelig som den nuværende.

Af den højtærede Konseilspræsidents Programtale fremgaar det endvidere, at der vil blive forelagt dette høje Ting, efter at Forsvarskommissionen først er bleven spurgt, Forslag om højere Lønninger til Officererne. Se, da vi fik det første Venstreministerium, ofrede vi i Jubelen derover 5 Mill. til Kanoner som en Ekstraudgift en Gang for alle, og gik med til at forhøje Underofficerernes Lønninger, hvilket haardt tiltrængtes — alt dette gjorde vi uden at faa Besparselse paa andre Punkter af de militære Budgetter. Med dette og med den Forsøgsforplejning, som vi ogsaa gik ind paa uden at faa tilsvarende Nedsættelse, kom vi til at forøge vore ordinære militære Udgifter med ca. 800,000 Kr. om Aaret. Det var altsaa meget betydelige Ofre paa det militære Alter, vi bragte i Glæden over at se det første Venstreministerium træde ud i Livet. Nu kommer det andet Venstreministerium, og saa skulle vi igen gøre et Gilde og det, uagtet dette andet Venstreministerium, som nu træder til, samtidig vil slukke vort Haab om at se de militære Udgifter nedbragte ved den kommende ny Hærordning. Samtidig dermed kommer

det andet Venstreministerium og slaar en tyk Streg under dette, at væsentlige Nedsættelser i vore Militærudgifter kan der ikke ventes. Man gør det derved, at man endog kræver vor Tilslutning til, at Ministeriet paa sit Program har et Punkt, som siger, at der endogsaa skal ske en væsentlig Forøgelse af vore Militærudgifter, thi det Forslag om højere Officerslønninger, som stilles os i Udsigt, vil meget let medføre en aarlig Udgift paa 200,000 Kr. som en ordinær hvert Aar tilbagevendende Udgift. Det vil sige en rimelig Rente af ny 5 Millioner Kr., og dette Offer skulle vi bringe, uden at der kan forventes nogen tilsvarende Besparselse paa andre Punkter paa de militære Budgetter. Vi have jo en Forsvarskommission siddende, og den arbejder, siger den højtærede Konseilspræsident, det har han faaet Sikkerhed for, og det tror jeg gerne. Det er jo ogsaa Meningen, at den skal vedblive at arbejde, men hvilket Resultat vil nu Forsvarskommissionen komme til med Hensyn til Officerernes Stilling? Der er nemlig andre Lande i Verden, hvor det slet ikke er nogen Livsstilling at være Officer af lavere Rang. Det er f. Eks. Tilfældet i Svejts. En Løjtnant eller en Kaptajn i Svejts er ikke en Mand, hvis Livsstilling er at være Officer. Man har der nogle Generalstabs-officerer, de egentlige Hærledere, hvis Livsstilling det er at være Officerer, og som lønnes saaledes, at de kunne leve deraf — som rimeligt er, da det er deres Livsstilling. Men Officererne af lavere Rang, hvis Opgave er at føre en enkelt Afdeling, kommandere Rekrutterne højre og venstre om, se lige ud, med Roder bryd af o. s. v., de ere ikke Officerer af Livsstilling og lønnes ikke saaledes, at det skal være noget, de kunne leve af. De ere Købmænd, Landbrugere og Haandværkere, disse Officerer. Men en Gang om Aaret kaldes de ind sammen med de menige værnepligtige, og saa tjene de nogle faa Uger, for hvilket de faa et ringe Vederlag.

Det var jo muligt, at Forsvarskommissionen kom til et lignende Resultat med Hensyn til de lavere Officerers Stilling her i Landet. Hvis det skulde ske, hvis vi om faa Aar skulde staa overfor et Forslag af denne Natur og se det gennemført — og kom nu ikke og sig, at jeg her igen har sagt noget urimeligt; for det kan ellers let gaa, som det gik med den civile Krigsminister, at De se, hvad jeg har sagt, ført ud i Livet, før De tro det — hvis en saadan Foranstaltning — som i Svejts — meget hurtigt skulde blive ført ud i